

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **ROKUMAT, spol. s r.o.**
sídlem Rektorská 39/22, Praha 10

zast. advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2020, č. j. 914/2020-160-SPR/3,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen “správní orgán I. stupně”) ze dne 20. 2. 2020, č. j. MHMP 306273/2020/Ant, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen

„zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 14. 8.2019 v 9 : 54 hod. v Praze 4, ul. Modřanské (v blízkosti sloupu VO č. 401732, směr z centra) řídil blíže neidentifikovaný řidič osobní motorové vozidlo žalobce úseku označeném svislou dopravní značkou č. B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ – nejvyšší dovolená rychlost vyjádřena číslem 50, rychlostí jízdy 70 km/h po odečtení přípustné odchylky, tedy o 20 km/h více, než bylo v daném úseku komunikace dovoleno, čímž byl spáchán přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku byla žalobci dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu za použití § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 2 500,- Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000,- Kč.

2. Žalobce namítá : nebyl v odvolacím řízení poučen o oprávněné úřední osobě; nesplnění podmínek zahájení řízení proti žalobci jako provozovateli vozidla, jestliže řízení proti řidiči vozidla nebylo pravomocně skončeno, nehledě k tomu, že správnímu orgánu byla osoba řidiče známa; nedostatečné vymezení místa přestupku; neprokázání omezení rychlosti 50 km/h a zároveň její nezákonnost; obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu z důvodu nezveřejnění automatického systému podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a tím i skrytého pořizování důkazů; absentuje úvaha o povaze a závažnosti přestupku.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na obsah odůvodnění rozhodnutí a relevantní právní úpravu.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
5. Při jednání soud provedl důkazy prokazující, že informace o umístění automatického systému měření rychlosti vozidel byla v daném místě zveřejněna před spácháním přestupku žalobce v souladu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii (www.dopravniinfo.cz). Pokud byla tímto zveřejněna informace o instalaci automatického technického zařízení, nelze tvrdit, že se jednalo o skryté pořizování důkazů, námitka nedostatku pravomoci obecní policie, jinak daná ust. § 24b zákona o obecní policii, je proto nedůvodná. Žalobce ve správním řízení nenamítl nezveřejnění informace o instalaci automatického měřícího zařízení, proto nebyl žalovaný povinen v odůvodnění uvést úvahy ohledně zveřejnění, jestliže o tom nebyla dána důvodná pochybnost.
6. Místo přestupku bylo dle soudu specifikováno dostatečně určitě uvedením identifikace sloupu veřejného osvětlení, nehledě k údajům GPS na záznamu změřené rychlosti vozidla. Záznam rychlosti sice není součástí rozhodnutí správního orgánu, avšak pokud by pro žalobce nebyla dostatečná specifikace místa identifikací veřejného osvětlení a statického umístění automatického měřícího zařízení, měl možnost se seznámit s obsahem podkladů a na základě údajů GPS místa měření popřít omezení rychlosti vozidle v daném místě měření do hodnoty 50 km/h. Jelikož je automatické

měřicí zařízení statické, nic nebránilo žalobci dané místo ohledat na místě samém nebo vzdáleně prostřednictvím mapy.cz. nebo google.com a předložit relevantní podklady prokazující opak, tedy že v daném místě byla vyšší přípustná rychlost. Žalobcem předložený snímek ulice Modřanská s dopravním značením přípustné rychlosti do 70 km/h není důkazem, který by popřel místní úpravu v daném místě, nýbrž pouze prokazuje, že v dané ulici jsou různé úseky přípustné rychlosti. Což považuje soud za možné, tedy i nesporné, neboť jde o častý jev kapacitních silnic v Praze. Podstatný je však stav v místě měření rychlosti a k tomu žalobce nepředložil žádné důkazy. Žalobce je zastoupen advokátem. Pokud advokát byl s to předložit snímek prokazující různou úpravu rychlosti v dané ulici, měl takto učinit i v rozsahu místa měření. Přitom místo přestupku bylo ve výroku dostatečně určité a také bylo určitelné díky stacionárnímu způsobu měření rychlosti vozidel. Zástupci žalobce ve správním i soudním řízení se specializují na přestupky v dopravě, proto soud presumuje jejich znalost poměrů v daném místě i informačních zdrojů o umístění měřících zařízení. Žalovaný nebyl povinen *provést k důkazu mapu či pasport komunikace, vyznačit dopravní značení na dané ulici, a vyznačit měřený úsek*, neboť místo měření bylo dostatečně specifikováno a žalobce během správního řízení nijak nezpochybnil cokoli, učinil pouze blanketní odvolání.

7. Soud má za to, že na posouzení věrohodnosti tvrzení účastníka, tím i způsobilosti založit důvodné pochybnosti o skutkovém stavu, má vliv jednání účastníka ve správním řízení, případně jeho zmocněnce, které může mít systémovou shodu i pro jiná řízení. Podle judikatury správních soudů kreativita P. K. směřuje výhradně k vytváření abuzivních technik a popírání účelu právních institutů (NSS č. j. 9 As 265/2020-43, č. j. 6 As 2/2020-38, č. j. 8 As 146/2016 - 29, č. j. 9 As 429/2018 - 35 a tam odkazovaná judikatura, č. j. 4 As 113/2018-39). V rozsudku č. j. 1 As 145/2021-41 Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) uvedl: *„Patálie“ s plnou mocí měl profesionální zmocněnec Petr Kocourek např. i ve věcech projednávaných Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 8. 6. 2021, č. j. 1 As 433/2020 - 38, ze dne 11. 9. 2020, č. j. 4 As 105/2020 - 46, ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 As 240/2020 - 37. Procesní postupy Petra Kocourka Nejvyšší správní soud již v minulosti označil za zneužití práva (srov. např. bod [20] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 - 31).“* Nejde však jen o činnost P. K., ale i dalších osob s ním spojených. Aktivita žalobce v řízeních o přestupku byla od počátku vedena účelově. Jednatel a majitel žalobce nejdříve uznal, že v daný okamžik řídil vozidlo žalobce, aniž by se však poté dostavil k jednání, čímž zabránil prokázání zjištění řidiče (NSS č. j. 1 As 406/2018-34). Následně proti zastavení věci o přestupku řidiče bylo podáno pouze blanketní odvolání s předložením plné moci pro P. K. Shodné strategie se účastníci zastoupení P. K., resp. subjektů s ním spojených, dopustili také v jiných věcech soudce pověřeného rozhodováním v této věci (naposledy rozsudky č. j. 16A 51/2020 - 42 ze dne 19. 10. 2022, č. j. 16A 2/2020 - 24 ze dne 25. 4. 2022). Pokud se žalobce rozhodl využít služeb P. K. v rámci jeho tzv. pojištění proti pokutám, musí nést následky s tím spojené, tedy že úkonům s obstrukční strategií nebude přiznán právní účinek, neboť takové úkony zastírají skutečnou podstatu, kdy sledovaným cílem je výhradně a pouze zneužitím procesních institutů, a že tvrzení takových osob, resp. zmocněnců, budou správní orgány i soudy považovat za nevěrohodná, resp. nezpůsobilá založit stav důvodné pochybnosti. Nejedná se o předsudečné hodnocení důkazů či úkonů, ale o výsledek aplikace tzv. duck - typingu, zde zesíleného shodou osoby P. K. Pokud úkony účastníka směřují

výhradně k prekluzi řízení o vině a trestu účastníka, aniž by se věcně zabývaly podstatou vytýkaného jednání (přestupku), tak vypadají jako obstrukce, a tudíž také budou považovány za obstrukce.

8. Pasivita žalobce ve správním řízení a zastupování zmocněncem s obstrukční strategií vede k tomu, že je na účastníkovi, aby prokázal, že v daném místě měření byla odlišná úprava rychlosti vozidel. Žalobce teprve v žalobě namítá, že v daném místě nebyla umístěna dopravní značka s omezením rychlosti do 50 km/h, ve správním řízení nenamítl nic. Uplatnění námítky odlišné rychlosti bez prokázání opaku účastníkem s obstrukční strategií zásadně oslabuje jeho procesní postavení v soudním řízení natolik, že nadále má soud za to, že o stavu místní úpravy rychlosti – do 50 km/h dle údajů na záznamu měření rychlosti nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce byl ve správním řízení zastoupen profesionálním zmocněncem pro dopravní přestupky, neuplatnění námítky ve správním řízení je pouze obstrukční strategií popírající ve svém důsledku podstatu soudního přezkumu správního řízení a rozhodování podle s. ř. s., neboť účelem soudního řízení není nahrazovat úvahy správního orgánu, které však absentují výhradně z důvodu pasivity účastníka. Zároveň je nutné konstatovat, že případná absence dopravního značení B 20a s vyobrazením číslice 50 by neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť by, jak uvádí i žaloba, platila obecná úprava rychlosti 50 km/h v obci. Pro přestupkovou odpovědnost žalobce bylo rozhodné překročení nejvyšší přípustné rychlosti bez ohledu na to, zda omezení rychlosti bylo dáno dopravním značením nebo vyplývalo přímo ze zákona. Jestliže ulice Modřanská obsahuje úseky s odlišnou povolenou rychlostí vozidel, soud nepovažuje umístění dopravního značení s údaji zákonného omezení rychlosti za nadbytečné, a tím i za nevěrohodné. Zákonné oprávnění snížit nebo zvýšit nejvyšší dovolenou rychlost podle § 18 zákona o silničním provozu nevylučuje pravomoc úpravy rychlosti vozidel v identické hodnotě, jak stanoví zákon. Kromě úseků s rozdílnou hodnotou nejvyšší dovolené rychlosti může takové dopravní značení mít opodstatnění v úsecích s potřebou apelu na řidiče v souladu s požadavkem předcházení dopravních nehod nebo bezpečnosti provozu. Případná absence umístění dopravního značení B 20b – konec nejvyšší dovolené rychlosti nezakládá nezákonnost dalšího dopravního značení B 20a s jinou hodnotou než byla předcházející úprava. Z hlediska přehlednosti se jeví i jako vhodnější než umístění dopravního značení B 20b – konec nejvyšší dovolené rychlosti a následné umístění dopravního značení B 20a s nižší hodnotou. Žalobce však zejména neprokázal, že by danému úseku předcházel úsek s vyšší dovolenou rychlostí, úvahy o vztahu dopravních značení B 20a B 20b jsou proto nadbytečné.
9. Žalobce, resp. řidič jeho vozidla, se v posuzované věci dopustil přestupku – překročení přípustné rychlosti v obci o více než 20 km/h a méně než 40 km/h, za spáchání přestupku mohla být uložena pokuta od 2 500,- Kč do 5 000,-Kč (§ 125c odst. 5 písm. f) ve spojení s § 125c odst. 2 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu). Žalobci byla uložena pokuta v minimální možné zákonné výši, což má vliv na nutnost odůvodnění výše sankce.
10. Žalobce je oprávněn se domáhat ochrany výlučně svých práv (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), soudní přezkum správních rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. nelze vykládat jako jejich přezkum obecné zákonnosti ve veřejném zájmu. Soud přezkoumá správní rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, ale případná nezákonnost nebo jiná vada vede

ke zrušení rozhodnutí pouze tehdy, jedná-li se o takový zásah do práv žalobce, že díky přítomnosti vady řízení nebo rozhodnutí se změnilo právní postavení účastníka. Pokud byla žalobci uložena minimální zákonná sankce, jakákoliv změna výše uložené sankce ve prospěch žalobce je vyloučena. Možnost zastavení řízení není otázkou výše trestu, nýbrž viny, resp. delikt ní odpovědnosti. Mimořádné snížení sankce podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky bylo v posuzované věci vyloučeno, neboť žalobce netvrdil okolnosti ve smyslu § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky a z obsahu správního spisu neplynou. Jednalo se o standardní případ delikt ního jednání postihovaného zákonem o silničním provozu. Uložení sankce v nejnižší možné zákonné výši zakládá nižší požadavky na odůvodnění sankce, z jejich případné absence nelze dovodit nepřezkoumatelnost rozhodnutí ani v posuzované věci. Žalobou tvrzenou absencí úvah o závažnosti protiprávního jednání žalobce či nezákonnosti dvojího přičítání nevznikla žalobci újma, která by mohla mít vliv na rozhodnutí o jeho vině a jemu uloženého trestu, neboť nižší pokuta mu nemohla být uložena. Udělení minimální zákonné sankce vylučuje žalobou namítané porušení zákazu dvojího přičítání, přestože překročení rychlosti o 20 km/h správní orgán I. st. nezákonně považoval za přitěžující okolnost. Nedovolené překračování rychlosti jako nejčastější příčina nehod není dvojím přičítáním, nýbrž žalobcem požadované hodnocení závažnosti protiprávního jednání.

11. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
12. Řízení proti řidiči, jednateli a vlastníkovi žalobce bylo zastaveno usnesením č. j. S-MHMP 1723606/2019/Ant dne 28. 1. 2020 podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť se k jednání nedostavil a písemné vyjádření řidiče nestačí k prokázání viny z přestupku. Proti usnesení podal řidič odvolání bez jakéhokoliv odůvodnění a předložil plnou moc pro zmocněnce P. K. Na výzvu k doplnění odvolání ze dne 13. 2. 2020 reagoval zmocněnec žalobce doplněním odvolání dne 10. 3. 2020, přičemž dané doplnění odvolání časově následovalo po výzvě správního orgánu ve věci jiného blanketního odvolání, a to odvolání žalobce proti rozhodnutí o vině žalobce, které je předmětem této věci u soudu. V odvolání proti zastavení řízení proti řidiči řidič namítá, že jeho postavení přestupce bylo prokázáno jeho sdělením i sdělením žalobce, dále krom jiného navrhl výslech svědka – správce vozového parku žalobce. Odvolání řidiče bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného č. j. 504/2020-160-SPR/3 ze dne 3. 4. 2020, rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 4. 2020. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 1. 6. 2020, tedy po právní moci rozhodnutí o odvolání řidiče. Stanoví-li zákon, že *úřad projedná, pouze pokud řízení o přestupku zastavil*, nelze dané vykládat tak, že ke dni zahájení řízení o přestupku provozovatele musí být řízení proti řidiči pravomocně skončeno. Takto sledovaný záměr zákonodárce zde zjevně byl, neboť odpovídá logické konstrukci priority uložení sankce tomu, kdo přestupek skutečně spáchal, avšak v situaci, kdy je zneužíván princip prekluze a jsou účastníkem činěny zastírací úkony v řízení proti řidiči, aniž by skutečně směřovaly k přiznání určité osoby, že byla řidičem, je nutné pojem *projedná*

vyložit extenzivně dle textu ustanovení zákona, tedy že úřad zahájí řízení proti provozovateli (*projedná*) poté, že učinil marně *nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a řízení proti řidiči zastavil nebo odložil*, aniž by podmínka zastavení (odložení) byla vázána právní moci rozhodnutí o zastavení (odložení). V posuzované věci správní orgán I. stupně zahájil řízení proti žalobci ve shodný den s dnem rozhodnutí o zastavení řízení proti řidiči, tedy v souladu s § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu. K námitce žalobce lze také uvést, že žalovaný rozhodl o odvolání žalobce po pravomocném skončení řízení proti řidiči. Tvrzení žaloby o nesplnění podmínek dle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu se míjí obsahem spisu, neboť řízení proti řidiči bylo zastaveno, nikoli odloženo.

13. Jelikož se tvrzený řidič v řízení o jeho přestupku k jednání nedostavil, správní orgán v souladu s § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky zastavil. Dle judikatury k dostatečnému zjištění pachatele přestupku - řidiče nepostačuje vycházet pouze z podání vysvětlení řidiče před zahájením přestupkového řízení. Ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu uvádí, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek (viz rozsudky NSS č. j. 1 As 204/2015 - 33, č. j. 1 As 34/2010 - 73). Správní orgán I. st. nebyl oprávněn založit svá zjištění ohledně pachatele přestupku pouze na písemném sdělení řidiče. Nelze-li bez součinnosti obviněného pro jeho pasivitu shromáždit dostatek důkazů o tom, že dopravní přestupek skutečně spáchal, nemohou jej správní orgány uznat vinným ze spáchání přestupku. Musí naopak řízení zastavit (odložit) a v případě, že doposud neuplynuly příslušné lhůty, zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu. Tím spíše za situace, kdy je obviněný z přestupku ve správním řízení zastoupen osobou, která je správním orgánům i správním soudům známa pro nejrůznější obstrukční postupy. Pokud se správnímu orgánu v průběhu přestupkového řízení nepodařilo řidiče vyslechnout a podpořit tak zjištění plynoucí z podání vysvětlení přípustnými důkazními prostředky, nemohl uznat řidiče vinným ze spáchání přestupku (NSS č. j. 1 As 46/2018 - 34). Shodné úkony jednatele (majitele) účastníků zastoupených P. K. soud uvedl v jiných věcech v bodě 7 rozsudku, jejich obstrukční povaha je zřejmá. Obstrukční úkony v řízení o přestupku vedené proti řidiči vedou k závěru, že nebyl důvod, aby správní orgán v řízení o přestupku provozovatele vyčkával na pravomocné skončení řízení o přestupku řidiče, jestliže je zjevné, že úkony řidiče i provozovatele vozidla jsou ve shodě a směřují výhradně k marnému uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí o přestupku, a nikoli ke zjištění skutečného stavu věci.
14. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako účelu prostý prostředek formální čistoty správního řízení a v něm vydaného správního rozhodnutí, nýbrž jako prostředek ochrany práva účastníka na rozhodnutí, které zasahuje do jeho práv a zájmů pouze v rozsahu stanoveném a předpokládaným zákonem.
15. Žalobce vytýká žalovanému nesdělení úřední osoby, která měla rozhodovat o odvolání, což mělo zabránit žalobci podat námitku podjatosti. Podle § 15 odst. 4 správního řádu *o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena*. V posuzovaném případě P. K. v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí požádal o sdělení osoby,

která bude o odvolání rozhodovat, aniž by uvedl jakékoliv jiné procesní nebo věcné námitky směřující proti rozhodnutí o přestupku žalobce, jakkoliv byl vyzván k doplnění odvolání. Žalovaný mu požadovanou informaci nesdělil.

16. Otázka nesdělení jména oprávněné úřední osoby a vliv tohoto nesdělení na zákonnost následně vydaného rozhodnutí byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu několikrát řešena, přičemž bylo konstatováno, že se jedná o vadu řízení. Další posouzení toho, zda je tato vada též důvodem nezákonnosti takového rozhodnutí, a tedy důvodem pro jeho zrušení, již záleží na dalších konkrétních okolnostech toho kterého případu. V rozsudku č. j. 2 As 322/2016-39 NSS konstatoval: *„Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení skutečnosti, že stěžovatelce nebyla k její výslovné žádosti poskytnuta informace o oprávněných úředních osobách, které měly o jejím odvolání rozhodovat. Podle krajského soudu uvedené představovalo vadu řízení, ovšem takovou, která nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, pro kterou by muselo být dle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušeno. Posouzení krajským soudem je správné. Právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti tak nepochybně zatížilo správní řízení před odvolacím orgánem vadou. Nejvyšší správní soud se však ztotožnil s názorem krajského soudu, že tato vada neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, které by bylo třeba zrušit. Nejpozději z předmětného rozhodnutí se stěžovatelka jméno oprávněné úřední osoby dozvěděla, a mohla námitku podjatosti vůči této osobě následně uplatnit v žalobě; pokud by taková námitka byla důvodná, bylo by nepochybně třeba rozhodnutí odvolacího orgánu zrušit. V daném případě však stěžovatelka neuvádí žádné důvody podjatosti úřední osoby, takže není ani prostor k posuzování, zda by takovéto důvody k závěru o podjatosti vedly, anebo ne.“* Dále zde též uvedl, že: *„Nicméně pravidlo zakotvené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které stanovuje, že soud zruší žalobou napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, předpokládá, že a contrario nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takovéto porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.“* Žalobce v žalobě poukázal na skutečnosti, které by zamýšlel uplatnit jako důvody podjatosti v případě, že by mu bylo umožněno příslušnou námitku vznést. Soud však ve smyslu shora uvedeného rozhodnutí NSS dospěl v návaznosti na tvrzené důvody podjatosti k závěru, že v daném případě příslušná vada nemá za následek nezákonné rozhodnutí o věci, resp. že není rozumně představitelné, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, než pokud by k porušení nedošlo, a to z následujících důvodů.
17. Podjatost Mgr. S. D. žaloba dovozuje z toho, že Mgr. D. se údajně o P. K. i Mgr. Václavu Voříškovi opakovaně negativně vyjadřuje, užívá vůči němu argumentaci ad hominem; podjatost dále dovozuje z toho, že Mgr. D. neinformoval žalobce o tom, že o věci bude rozhodovat; že v jiné věci bylo rozhodnutí vydané Mgr. D. soudem

zrušeno. Jedná se o obecná tvrzení bez uvedení bližších údajů (tj. bez konkrétní specifikace údajných negativních projevů či argumentace ad hominem) a bez připojení jakýchkoli důkazů. Na tomto základě není možné zhodnotit, zda by tvrzené skutečnosti mohly naplňovat důvody podjatosti podle § 14 odst. 1 správního řádu. Obdobně, z pouhé skutečnosti, že Mgr. D. žalobci neoznámil, že bude ve věci rozhodovat, nelze bez dalšího usuzovat na jeho podjatost, neboť to nijak neindikuje okolnosti ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu. S takovou argumentací by žalobce v případě podání námítky nemohl být úspěšný. K tomu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014 č.j. 3 As 107/2013-30 :*„nelze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů, případně s účelově vytvářenými „důkazy“ nebo dokonce bez důkazů, bude takové obvinění „z opatrnosti“ akceptováno. Takové snahy, směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy. Žalobou tvrzená snaha diskreditace P. K. Mgr. D. jeho tvrzením o obstrukčním chování P. K. pomíjí výše uvedenou judikaturu NSS se shodným závěrem o obstrukcích P. K. Co se týče Mgr. Václava Voříška, ten nebyl účastníkem ani zástupcem ve správním řízení, tudíž vztah Mgr. D. k němu nemohl být důvodem podjatosti, ledaže by Mgr. Václav Voříšek byl součástí podnikatelského projektu P. K. o „pojištění“ proti pokutám. Kdyby tomu tak bylo, a dle soudu tomu tak je, tak podání stížnosti na advokáta, který byť je osobou jednající ve shodě se zmocněncem žalobce (P. K.), bez dalšího nezakládá důvody podjatosti dle § 14 odst. 1 s. ř., jestliže žalobou uvedené důvody stížnosti k České advokátní komoře jsou povahy kritického hodnocení procesního postupu advokáta. Tak jako úřední osoba či soudce jsou povinni v zájmu výkonu jejich pravomoci strpět určitou míru kritiky účastníků, lze obdobné nároky požadovat také po advokátovi, neboť jeho povinností je zastupovat zájmy klienta, nikoli akcentovat svou osobu a vést vlastní osobní filipiky s úřadem nebo soudem (viz. žalobní bod o zveřejňování údajů Mgr. Václava Voříška na www.nssoud.cz). Součinnost zástupců žalobce soud dovozuje ze skutečnosti, že účastníky zastoupené ve správním řízení P. K. nebo osobami s ním spojenými zastupuje v soudních řízeních výhradně Mgr. Václav Voříšek. Je vyloučené, aby zmocnitelé P. K. bez součinnosti obou zástupců takto hromadně vyhledávali výlučně služby Mgr. Václava Voříška. Uvedené provázanosti odpovídá způsob hrazení soudního poplatku, který nejen v této věci neuhradil žalobce nebo jeho advokát, ale subjekty spojené s osobou P. K. Soudní poplatek zaplatil občanský spolek Ochrana řidičů, jehož *presidentem* byl donedávna P. K. a nyní jím je osoba s trvalým pobytem na adrese obecního úřadu. Shodně byl zaplacen soudní poplatek např. ve věci sp. zn. 16 A 51/2020.*

18. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobní námítky důvodnými, proto žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 26. 10. 2022

Mgr. Kamil Tojner
soudce